

“Pijn in mijn knoken” zoals je dat beeldend kon uitdrukken, zorgde voor een vervroegde oppensioenstelling.

Je hobby en je “Kinderboerderij” liet je niet los: paarden, ezels, een lama, emoes, nandoes, allerlei soorten kippen, duiven, pony’s, herten, geiten, honden, ... teveel om op te noemen. De boerderij werd een plaats van vele ontmoetingen, waar jij met je luide stem vaak het hoge woord voerde en met allerlei spitsvondigheden en wetenswaardigheden over natuur, geschiedenis, over vroeger, ... kinderen en volwassenen kon boeien.

Je voorraad anekdotes was onuitputtelijk. Jaarlijks werd dit afgesloten met demonstraties te paard, recepties en etentjes onder allerlei vormen op het einde van de vakantie.

Zeker moet je aandacht voor anderen, je hulpvaardigheid, vermeld worden: uit een of andere kist haalde je altijd wel dingen tevoorschijn waarmee je een mens in nood kon helpen. En dat maakte je blij.

De vraag van het WZC St.-Rafaël om een deel van onze eigendom te verkopen voor een bijkomende vestiging - Sara – gooide je leven voor een deel overhoop. Maar daardoor kreeg je de tijd voor andere bezigheden en ontmoetingen: de dinsdagen werden heilig omwille van de wekelijkse tochten over West-Vlaamse wegen en paden.

Maar je rijkge vulde en actieve leven werd plots een ongelijke strijd tegen een niet te overwinnen kanker. Wat je betekent voor de mensen kwam tot uiting toen het nieuws van je ziekte zich verspreidde in het dorp. Niet iedereen die je wilde groeten of danken en je sterkte wensen, kreeg daartoe nog de kans, je hebt ons in snelheid gepakt.

Jef, je familie, je confraters, je oud-leerlingen en oud-collega’s, alle kinderen en jongeren van “de boerderij”, burens, paardenliefhebbers, imkers, natuurvrienden, ... zijn je enorm dankbaar voor elke deugddoende ontmoeting met jou. En jij prevelt: “Dank aan allen die met en voor mij hebben gevochten, geleden, gestreden en gebeden, vooral diegenen die de laatste dagen voor mij toch tot een hemel maakten.”

En, weet je nog, hoe we op het einde van elk tentenkamp zongen:
“Ik zeg je geen vaarwel, mijn broer, eens zien w’ elkander weer.”

www.vagibel.be

Broeder Amandus

Jozef Leurs

Broeder van Sint-Gabriël

*Gewezen onderwijzer en ere-schoolhoofd
van de parochieschool Ter Muilen te Liedekerke*

Geboren te Neeroeteren op 1 juli 1933
en overleden in Residentie Sara te Liedekerke
op 20 januari 2023,
gesterkt door het Heilig Sacrament.

Jozef is geboren in Waterloo, een gehucht van Neeroeteren (deelgemeente van Maaseik) in een kroostrijk gezin met twaalf kinderen. Hij was de tiende. De lagere school volgde hij in de jongensschool in het centrum van het dorp, toch wel een uurtje stappen, wat kwajongensstreken in begrepen.

Op dertienjarige leeftijd – met een schamele kennis van de Franse taal – trok hij naar Péruwelz, een treinreis die zo ongeveer een dag duurde. Drie jaar later begon hij zijn noviciaat – vormingstijd – in Boistissandeu (FR).

De eerste geloften sprak hij uit in 1951 en de geloften voor het leven op 30 juli 1957.

Intussen studeerde hij aan de normaalschool van Braine-le-Comte en behaalde er het diploma van onderwijzer in de Franse taal. In de normaalschool Sint-Thomas behaalde hij het diploma in het Nederlands.

De Grote Oefeningen volgens Sint-Ignatius – duurtijd drie weken – volgde hij in Orléans (FR) en het tweede noviciaat – een vormingstijd op latere leeftijd – bracht hem in Rome in 1977, een reis die veel familieleden zich nog goed herinneren. Op 1 september 1993 ging hij op rust.

Br. Amandus, Jef, het grootste gedeelte van je leven – met een korte onderbreking in Boechout - bracht je door in Liedekerke, 65 jaren in het totaal. We herinneren ons dat zowel de krant Het Laatste Nieuws alsook Ring-TV aandacht schonken aan je 60 jaar aanwezigheid.

Dat je zolang in Liedekerke zou leven en werken is niet zo abnormaal: als naamgenoot van de h. Amandus hoorde je thuis aan de oevers van de Dender. Die heilige kerstende Vlaanderen, zoals we nog mochten horen in het programma op TV “ Het Verhaal van Vlaanderen.”

Je gaf les in zowat alle jaren van de basisschool en ook in het eerste jaar secundair. Maar blijkbaar gaf je toch de voorkeur van het eerste (vanaf 1958) en het 6° leerjaar (vanaf 1966). Of werd die keuze je opgedrongen?

In 1960 werd je schoolhoofd met klas en – het moet gezegd – ook vaak klusjesman.

Genoeg cijfertjes en data ...

Mijn eerste herinneringen? Aanvankelijk fietste je naar Muilem, maar al vrij vroeg werd de tweewieler vervangen door een hippe, blauwe Honda-motorfiets van Tippe Chiel. Je erfde nadien van een confrater een oude VW en versleet later enkele Lada's. Daarna waren het jeeps om je paardenkarren te trekken en de laatste jaren reed je met een sportieve, witte Suzuki.

Je uitgebreide kennis van natuur, aardrijkskunde, geschiedenis, ... maakte me jaloers. Je beschikte over een fenomenaal geheugen en je moet wel heel vaak een woordenboek of encyclopedie ter hand genomen hebben. Je leerlingen hebben er jarenlang van geprofiteerd.

Je aandacht voor hen vonden ze ook fijn: om beurten mochten ze op donderdag - friet-dag in 't Mulhof – tijdens de middagpauze meekomen en had je al aan de kok gevraagd om een aardappel meer te schillen. Daarna werd de “Kinderboerderij” bezocht en nog vlug een of andere klus geklaard.

In het verlengde daarvan organiseerde je mee tentenkampen in een wei van je broer en daar konden we genieten van allerlei faciliteiten: drinkwater werd aangebracht, een kapot gewaaide tent werd hersteld en we kregen wel eens onderdak bij hevig onweer en wateroverlast op de kampweide. Veel dank daarvoor aan de familie.

Je trok mee naar Zwitserland waar je je al puffend naar de hoogste toppen zwoegde.

De Cabane de Tracuit staat nog vers in mijn geheugen.

Als imker werd je bekend in de streek. De jaarlijkse Sint-Ambrosiusviering kon vele jaren doorgaan in ons kapel en wij aten lekkere honing van eigen bodem.

Ongetwijfeld heeft de combinatie onderwijzer/schoolhoofd je ook heel wat hoofdbrekens bezorgd.